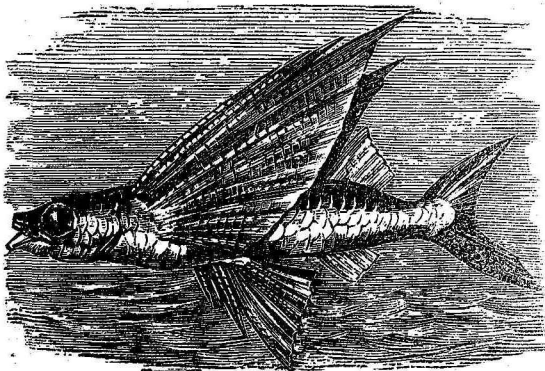

ἐπὶ τῆς ἀγγλικῆς χώρας. Ἡ δαπάνη αὕτη ἀνέρχεται, κατὰ τὰ ἤδη ὑποβληθέντα σχέδια, εἰς 15,000 λιρῶν στερελινῶν.

Πόσον θαυμασιῶς εἶναι κατασκευασμένοι αἱ ἀνθρώπιναι χεῖρες! καὶ ἕως ὁ ἄνθρωπος ἀντὶ νὰ μεταχειρίζεται αὐτὰς πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ ὄφελος τῶν ὁμοίων του, συχνότατα τὰς μεταχειρίζεται πρὸς ἀτιμίαν Ἐκείνου καὶ βλάβην τούτων.

ΧΕΛΙΔΟΝΟΨΑΡΟΝ.

Οὕτως ὀνομάζεται γένος τι ἰχθύων, οἷτινες ἕνεκα τοῦ μεγέθους τῶν στηθικῶν περυγίων των δύνανται νὰ πηδῶσι ἐκ τοῦ ὕδατος καὶ νὰ κρατῶνται εἰς τὸν ἀέρα ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα.

Τὸ γένος τοῦτο ἐμπεριλαμβάνει 60 περίπου εἶδη, τὰ ὅποια ζοῦν εἰς τὰς θαλάσσας τῶν τροπικῶν κλιμάτων. Τινὰ τῶν εἰδῶν τούτων δύνανται νὰ ὕψωθον 15 — 20 πόδας ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων καὶ νὰ διατρέξωσι διάστημα ἑκατοντάδων τινῶν ποδῶν ταχύτερον καὶ αὐτῶν τῶν ταχυτάτων πλοίων.

Ἡ θεία Πρόνοια ἐπροίκισε τοὺς ἰχθῦς τούτους μὲ τὰ περὶ ταῦτα διὰ νὰ σώζωνται ἀπὸ τὰ μεγάλα ὀψάρια, τὰ ὅποια τοὺς διώκουν· κάμουν ὅμως τοῦτο καὶ ὅταν οὐδεὶς κίνδυνος τοὺς ἀπειλεῖ, πρὸς διασκέδασιν, κατὰ κοπάδια πολλάκις. Ἀρέσκονται νὰ παίζουσι περὶ τῶν πλοίων καὶ οὐχὶ σπανίως πετοῦν καὶ ἐντὸς αὐτῶν.

Εἶναι ὥραϊα τὴν ὄψιν καὶ ἔχουσι κρέας τρυφερὸν καὶ νόστιμον· ὄθεν καὶ ἀγαπῶνται ὑπὸ τῶν ναυτιλομένων.

Ἐνίοτε παρατηρεῖται τοιοῦτος ἰχθῦς κρεμάμενος εἰς τὰς ἐκκλησίας· πρὸς ποῖον σκοπὸν ἡμεῖς τοῦλάχιστον δὲν γνωρίζομεν, ἐκτὸς ἂν ὑποθέσωμεν, ὅτι ὅπως ὁ ἰχθῦς οὗτος διὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν διώκοντα ἐχθρόν του πηδᾷ ἔξω τοῦ ὕδατος, οὕτω καὶ ὁ

ἁμαρτωλὸς πρέπει νὰ προσφύγῃ εἰς τὸν Χριστὸν ἵνα σωθῇ ἐκ τῶν ἐνόχων τοῦ διώκοντος διαβόλου.

Ο ΓΑΛΛΟΣ ΜΕΤΑΠΡΑΤΗΣ.

Ἔζη ποτε εἰς τὴν Γαλλίαν εἷς μεταπράτης ὅστις συνείθεε νὰ περιέρχεται τὴν χώραν πωλῶν πραγμάτων καὶ διορθῶνων ὥρολόγια καὶ οὐμβρέλλας.

Μετὰ πολλὰ ἔτη, ὅτε ἦτο πλέον ἐσχάτογῆρος, ἦλθε μίαν ἡμέραν εἰς πόλιν ὅπου εἶχε φίλον στενὸν, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν οἰκίαν συνήθως κατέλειπε, ὁσάκις ἐπήγαινε ἐκεῖ.

Ὁ φίλος ἐκεῖνος τὸν ὑπεδέχθη, ὡς πάντοτε φιλοφρόνως καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ ἐπιδιορθώσῃ τὸ ὥρολόγιόν του.

—Θὰ τὸ κάμω, —εἶπεν ὁ γέρον, ἀλλ' ἐπιθυμῶ νὰ μὲ κάμῃς μίαν χάριν.

—Ποίαν, —εἶπεν ὁ φίλος.

—Νὰ λάβῃς τὸς δύο ταύτας ἐπιστολάς, καὶ τὴν μὲν μίαν νὰ κρατήσῃς σὺ, τὴν δὲ ἄλλην νὰ στείλῃς εἰς τὸν ἀνεψιόν μου Β. ὅστις εὐρίσκεται εἰς Παρίσιον. Ἐὰν ἐκεῖνος ἀπαντήσῃ, νὰ τοῦ στείλῃς τὸ δέμα τοῦτο καὶ τὴν βακτηρίαν, ἄλλως ἀνοιξὲς τὴν ἄλλην ἐπιστολήν καὶ κάμω ὅπως σὲ λέγω ἐκεῖ.

Ὁ γέρον μετ' οὐ πολὺ ἀπέθανε καὶ ὁ καλὸς φίλος ἐξετέλεσε τὴν ὑπόσχεσίν του· μετ' οὐ πολὺ δὲ ὁ ἀνεψιὸς ἔγραψεν, ὅτι οὔτε τὸν θεῖόν τι ἤθελε νὰ ἤξεύρῃ οὔτε διὰ τὰ πράγματά του τῷ ἔμελλε.

Μετὰ τὴν λήψιν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, ὁ φίλος ἤνοιξε τὴν πρὸς ἑαυτὸν ἐν αὐτῇ δὲ ὁ γέρον ἔλεγεν, ὅτι τὸν καθίστα κληρονόμον τῆς περιουσίας, καὶ τὸν ὠδήγει νὰ διαλύσῃ τὴν βακτηρίαν καὶ νὰ λάβῃ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ. —Ἡ βακτηρία ἐλύθη καὶ ἐντὸς αὐτῆς εὐρέθησαν εἰς χαρτονομίσματα ἱκανὰ χιλιάδας φράγκων! Οὕτως ἀντημείβθη ἡ ἀχαριστία τοῦ ἀνεψιοῦ καὶ ἡ φιλανθρωπία τοῦ φίλου.

Τέκνα μου ποτὲ μὴ περιφρονήσῃτε τοὺς πτωχοὺς καὶ ἐνδοξαῖς συγγενεῖς σας.

ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΙΣ ΗΛΙΟΥ.

Ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη καὶ οἱ ἀστέρες, ἦσαν, ὡς πιστεύεται, τὰ πρῶτα ἀντικείμενα, τὰ ὅποια οἱ ἄνθρωποι ἐπροσκύνουν ὡς θεοῦς. Οἱ μεταξὺ τῶν Ἰσραηλιτῶν εἰδωλολάτραι συνείθεον νὰ ὀνομάζωσι τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην βασιλέα καὶ βασίλισσαν τοῦ οὐρανοῦ· τοὺς δὲ ἀστέρας, τὸ στράτευμα αὐτῶν.

Εἰς τινὰς χώρας προσεφέροντο πρὸς αὐτὰ ἀνθρώποι θυσίαι· οὕτω λ. χ. μεταξὺ τῶν Συρίων οἱ γονεῖς

συνείθιζον νά φέρωσι τὰ τέκνα των ἐντὸς σάκκων καὶ νά τὰ ῥίπτωσιν ἀπὸ τῆς στεγῆς τοῦ ναοῦ κάτω εἰς τὸ λιθόστρωτον, κωφεύοντες εἰς τὰς κραυγὰς καὶ τοὺς θρήνους αὐτῶν!

Ἄν καὶ ἐλησμόνησαν οἱ ἄνθρωποι τὸν Θεόν, ὅμως δὲν ἤρχοντο, δὲν ἦσαν εὐχαριστημένοι νά ζῶσι χωρὶς Θεοῦ, συνηθάνοντο ὅτι ἐχρειάζοντο τινα προστάτην καὶ φίλον. Ὁ νοῦς των ἦτο τόσο ἐσκοτισμένος ὥστε δὲν ἠδύναντο νά ἐννοήσωσι Θεὸν ἀόρατον, βλέποντες δὲ τὸν ἥλιον, τὴν σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας λάμποντας ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν καὶ αἰσθανόμενοι τὴν χρησιμότητά των ἤρχισαν νά τοὺς τιμῶσιν ὡς θεοῦς.

Ἀρχαῖα ἀγάλματα ἐν Αἰγύπτῳ.

Πολὺ πρὶν ὁ Μωϋσῆς ἐμβληθῇ εἰς τὸ σπάρτινον κιβώτιον καὶ ἐκτεθῇ παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ Νεῖλου, ὁ ποταμὸς οὗτος ἔρρεε διὰ χώρας ναῶν καὶ παλατιῶν, ὅποια οὐδέποτε ἐμελλόν νά φανῶσιν πλέον. Μία τῶν περιφημοτάτων πόλεων, ἐκαλεῖτο ἐν τῇ Γραφῇ «Ἡ πολυάνθρωπος Νώ.» Ὁ ἀρχαῖος ποιητὴς ἐκάλεισεν αὐτὴν Ἐκατόμυλον· καλεῖται δὲ συνήθως Ὡθβαι Αἰγυπτιακά.

Ἡ προκειμένη εἰκονογραφία παριστᾷ γιγάντεια ἀγάλματα καθήμενα τὸ ἐν πλαγίῳ τοῦ ἄλλου κατὰ τὸ μοναδικὸν αὐτῶν μέγεθος; Παρατηρεῖτε τὸν γιγάντειον ὄγκον των; Ἡ ἄμμος τῆς ἐρήμου ἐπῆλθε κατ' αὐτῶν, καὶ ἔθαψεν ἐπτά πόδας ἐκ τοῦ ὕψους των. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἀνυψοῦνται εἰς τὰ ἄνω ἕως ἐβδόμῃ κοντα πόδας. Ἐκαστος ἰσχυρὸς βραχίων εἶναι ἐπτακαίδεκα ποδῶν τὸ μῆκος, ὁ δὲ ποῦς των εἶναι ἴσος

πρὸς τὸ ἀνάστημα γίγαντος. Κάθηται δ' ἕκαστον ἐπὶ ὑποβάθρου, ἢ θρόνου, καὶ αἱ χεῖρές των εἶναι ἐπὶ τῶν γονάτων των. Τὰ πρόσωπά των εἶναι τεθλασμένα, καὶ εἰς ἐν ἐξ αὐτῶν ἐλλείπουσι καὶ αὐτοὶ οἱ χαρακτῆρες. Ἀλλὰ καὶ πάλιν φαίνονται ὡς ἐστραμμένα πρὸς τὸν μέγαν ποταμὸν Νεῖλον.

Πρὸ πολλῶν αἰώνων ἐτέθησαν ἐκεῖ· πολλὸ πρὸ τοῦ χρόνου καθ' ὃν τὰ τέκνα τοῦ Ἰσραὴλ καθυπεβλήθησαν εἰς σκληρὰς ἐργασίας, καὶ πρὶν διαδοθῇ καθ' ἅπασαν τὴν χώραν ἡ φήμῃ ὅτι εἰς ἕκαστον οἶκον τῶν Αἰγυπτίων εὐρέθη εἰς νεκρὸς.

ΤΟ ΒΙΒΑΙΟΝ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ.

Εἶδες τοὺς Ἀθιγγάνους; ἠρώτησεν ὁ Νικολῆς τοὺς δύο του συντρόφους ἐνῷ ἐπῆγαινον νά κολυμβήσωσιν· λέγουσιν ὅτι ἔχουσιν βιβλία τῆς τύχης καὶ σοῦ λέγουσιν ὅ,τι θὰ σοῦ συμβῇ εἰς τὴν ζωὴν σου. Δὲν ἠξέουρεις πόσον ἐπεθύμουν νά εἶχα ἐν τοιοῦτον βιβλίον· θὰ ἔδιδά κάτι τι. Θέλω νά γνωρίζω τί ἔχει καὶ δι' ἐμὲ ἡ μαυρισμένη ἡ μοῖρα μου.

— Ἐγὼ ἔχω ἐν, — ἀπεκρίθη ὁ υἱὸς τοῦ κουρέως

— Ἀλήθεια! ἐξεφώνησεν ὁ Νικολῆς ἔξαλλος ἀπὸ χαρὰν· καὶ διατί δὲν μας τὸ ἔλεγες πρότερον; Ποῦ εἶναι το;

— Κάτω εἰς τὸ κουρεῖον τοῦ πατρὸς μου, — εἶπεν ὁ Ἑρρίκος.

— Καὶ λέγει τῷ ὄντι ὅ,τι μέλλει νά συμβῇ εἰς τὸν ἄνθρωπον; ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης.

— Βεβαίωτατα! ὅλα, — εἶπεν ὁ υἱὸς τοῦ κουρέως.

— Καὶ πῶς τὸ ἠξέουρεις; — ἠρώτησεν ὁ Νικολῆς, — σὺ δὲν εἶσαι τόσο πολὺ ἡλικιωμένος, ὥστε νά γνωρίζῃς ἂν εἶπε τὴν τύχην σου ὀρθὰ ἢ μὴ.

— Τὸ ἠξέουρω, — εἶπεν ὁ Νικολῆς, — διότι εἶναι πολὺ παλαιὸν βιβλίον. Ὁ Πάππος μου τὸ εἶχε καὶ τοῦ εἶπε τὴν τύχην του· ἐπίσης καὶ τοῦ πατρὸς μου καὶ τὰ πάντα συνέδησαν, ὅπως τὰ εἶπεν!

— Αὐτὸ λοιπὸν εἶναι θησαυρὸς! — εἶπεν ὁ Ἰωάννης. Διατί δὲν περιφέρεσαι μὲ αὐτὸ λέγων τὴν τύχην τῶν ἀνθρώπων; Θὰ ἔκαμνες χρήματα μὲ οὐράν!

— Διότι φοβοῦμαι, — εἶπε ταπεινοφρόνως ὁ Νικολῆς, — ὅτι δὲν θὰ μὲ πιστεύσῃ τις.

— Δεῖξέ το μας τοῦλάχιστον, — εἶπον ἀμφότεροι οἱ σύντροφοί του.

— Εὐχαρίστως, — εἶπεν ἐκεῖνος, — ἔλθετε κάτω ἐκεῖ καὶ θὰ σᾶς τὸ δεῖξω.

Τὸ ἑσπέρας πρὶν κλείσῃ τὸ κουρεῖον εὐρέθησαν οἱ δύο φίλοι ἐκεῖ, ὁ δὲ μικρὸς Νικολῆς, ἀφοῦ ἔκλεισε τὰς θύρας καὶ τὸ παράθυρον, ἐπῆγεν εἰς τὸ ὀπισθεν